

/avontuur op de

Waar is het idee ontsproten, om mijn verjaardag te vieren op de Lofoten? Dat vraag ik me af wanneer we vrijdag 5 juni opstijgen met Scandinavian Airlines. Uitgerekend op de dag dat het in België voor het eerst dertig graden wordt, vlieg ik samen met Koen, Ruben en Sven via Oslo naar Tromsø, om er verwelkomd te worden met een frisse vier graden en regen. Dat belooft!

Noorwegen is geen goedkope bestemming. Om de kosten wat te drukken, hadden we voor zo'n vijftientig kilogram aan eten en drinken meegesmokkeld in onze bagage. Even stressen dus toen we bij de overstap in Oslo alles opnieuw moesten inchecken. We moeten er alle vier behoorlijk braaf hebben uitgezien, want de douane checkte onze hoofdbagage rustig opnieuw in. Met de handbagage hadden we iets minder geluk... Ruben en ik passeerden probleemloos, maar de dozen koffie in Svens rugzak werden onderworpen aan een cocainetest. Intussen bleef de rugzak van Koen maar door de scanner rollen. De verse boter had hij in Zaventem al met veel tegenzin moeten afgeven. Hij begon zich nu toch af te vragen of een mens überhaupt een kilo aan eendenborstfilet mocht meenemen in zijn rugzak... De douane heeft alleszins niets gevonden en met slechts vijf minuten over, haalden we nog net onze aansluiting.

*"SPORTS CLIMBING IS LIKE EATING AT MCDONALDS.
YOU KNOW WHAT YOU'LL GET..."
(DOUG SCOTT)*

HOE ZEG JE IN HET NOORS: 'WIJ HADDEN VOORRANG?'

Tromsø lag nog zo'n 430 kilometer verwijderd van Lyngvaer, onze eindbestemming in de Lofoten. Dat betekende dat we nog een zes uur durende autorit doorheen het adembenemende Noorse landschap voor de boeg hadden. Een lokale inwoner besliste daar echter anders over. Op een rond punt reed hij ons in de flank aan. Aangezien er alleen maar blichschade was, wilde er geen politie bijkomen. Maar hoe vul je een 'Europees' aanrijdingsformulier in het Noors in? Gelukkig brachten smartphone en internet soelaas. Na de terugrit naar de luchthaven om een nieuwe wagen op te halen, was onze aankomsttijd al verschoven van 23u naar 2u 's nachts. De eigenaars van de camping zouden de sleutel op de deur laten zitten, zodat we onszelf konden binnenlaten. De vierpersoonskamer die we hadden geboekt, bleek niet beschikbaar, maar voor dezelfde prijs kregen we een huisje aan de zee. Wauw! Wanneer we om twee uur 's nachts onder een stralende zon toekwamen, installeerden we ons met een frisse pint in de sofa om te genieten van het zicht op zon, zee en Bergen. "Zo raar dat de zon hier pas over twee maanden weer ondergaat!", dachten we luidop. We verduisterden onze slaapkamer nog eens extra en kropen er vlug in.

Lofoten

DE GEIT VAN SVOLVAER

Als je ooit naar Svolvaer reist en omhoog kijkt, dan zal je een rotspunt zien die bestaat uit twee afzonderlijke toppen. Als je lang genoeg kijkt, is de kans groot dat je klimmers opmerkt. Maar als je echt geluk heb, dan zie je misschien een klimmer die sprong wagen tussen de twee rotsblokken. Zie daar, ons doel voor de eerste dag! Ruben en Koen kozen voor de klassieke route, geopend in 1910. Sven en ik kozen voor de 'Forsida-Ruta'. De route van Ruben en Koen was eenvoudiger en korter, maar onze route lag in de zon. Daardoor maakten we even snel vorderingen en stonden we samen op de top. De Scandinavische klimethiek is gelijkaardig aan de Britse filosofie, en dus een kolfje naar onze hand! Nergens een boorhaak te bekennen. Zowel het afzekeren van de route als de opbouw van je relais dien je volledig zelf te doen. Naast het fysieke aspect, komt er bij het traditionele klimmen een veel grotere psychologische kant kijken, en dat hebben we graag! Al moest ik mezelf daar even aan herinneren toen ik in de crux, de moeilijkste passage, een camalot liet vallen en in de dieperik zag verdwijnen...

"IK KREEG EEN PAAR ROZE KONIJNENOREN OP MIJN HELM GEKLEED EN MOCHT IN EEN ROZE ROK ALLE TWAALF LENGTES VAN DEZE AVONTUURLIJKE ROUTE VOORKLIMMEN. BEDANKT VRIENDEN!..."

Op de top zelf was het iets te druk naar onze zin – een vierkante meter is nu ook weer niet zo groot. De sprong tussen de twee toppen lieten we voor wat hij was en we rappelden snel naar beneden. De zon was intussen hevig beginnen schijnen. Ergens in Svolvaer moest toch wel een terras te vinden zijn? Wat een geluk dat we deze beslissing hebben genomen. Het bleek de enige keer te zijn tijdens deze hele week dat we in een T-shirt konden rondlopen. Daar mag wel eens een pint van 9,30 euro tegenover staan!

OERKRETEN IN 'BARE BLABAER' & 'THIRAS MIRITH'

'Bare Blabaer' is Noors voor 'alleen maar bosbessen' en dat betekent zoveel als 'met twee vingers in de neus'. De Belgen mochten dan nog de dappersten aller Galliërs zijn, de Vikings waren toch ook geen watjes. Het was dus nog af te wachten wat de Noren precies begrepen onder 'iets eenvoudigs'. Een tweetal maanden geleden had Ruben zich geblesseerd aan één van de ringbandjes in zijn vingers. Hij was dus genoodzaakt om alle routes na te klimmen. Hierdoor mocht (lees: moest) Koen alle lengtes voor klimmen van 'Bare Blabaer'. Wat in het begin nog enigszins onwennig en moeizaam ging, ging steeds vlotter. Op het einde vlogen, wat zeg ik, huppelden onze twee compagnons door de wand.

Sven en ik waagden ons aan 'Thiras Mirith', een zesdegraads route in een barst vlak naast 'Bare Blabaer'. De eerste lengte beviel ons niet, dus opende ik een nieuwe variant naar het eerste relais. De volgende lengte was het aan Sven. Vijftig meter 6a+ voor klimmen met genoeg materiaal aan de klimgordel om iedere vier meter een tussenzekering te steken. Het ging ontzettend vlot, totdat Sven om het hoekje uit het zicht verdween.

Ik zag of hoorde hem niet meer. Ik voelde alleen het touw schoksgewijs door mijn handen glijden. Toen hoorde ik plots een rauwe kreet. "Sh*t! Hij valt!", dacht ik. Er volgden meer oergeluiden, maar ik voelde nog steeds geen ruk aan het touw. Hij had zich net door een zenuwslappende en potentieel gevaarlijke passage gewerkt en was terug in veiligheid. Dan wil een mens al eens roepen! Dat ondervond ik zelf ook toen ik aan de volgende lengte begon. De topo omschreef deze lengte als een lange, brede en moeilijk af te zekeren barst. Het was maar een vierdegraads lengte, dus ruim binnen mijn capaciteiten. Maar toen ik na twintig meter nog geen tussenzekering had kunnen plaatsen, en tegen een potentiële val van veertig meter aankeek, ontsnapten er ook aan mij meerdere oerkreten. Vallen noch terugkeren waren hier een optie. Vijf meter verder kon ik eindelijk een tussenzekering steken. Sven nam de voorlaatste lengte op zich en terwijl ik de laatste lengte klom, brak er een heuse hagelstorm los. Met mijn dichtgeknepen ogen duurde het heel lang voor ik het relais- en rappelpunt vond. Telkens ik omlaag keek, zag ik mijn drie vrienden dicht bijeen gepakt staan op een richel. De regenjas van Sven zat nog in mijn rugzak... Uiteindelijk ging de storm weer liggen en konden we vlot afdalen. Wauw, wat een fijne tweede dag en wat een schitterende omgeving!

HET VERJAARDAGSKONIJN

Niet alleen stond de derde dag in het teken van het beklimmen van de Vestpillaren op Presten, het was ook mijn verjaardag! Tweeëndertig worden met enkele van je beste vrienden op een plek als de Lofoten, ik wens het iedereen toe. Ik ken mijn maten lang genoeg om te weten dat ik mij aan een verrassing kon verwachten... Ik kreeg een paar roze konijnenoren op mijn helm gekleefd en mocht in een roze rok alle twaalf lengtes van deze avontuurlijke route voorklimmen. Bedankt vrienden!

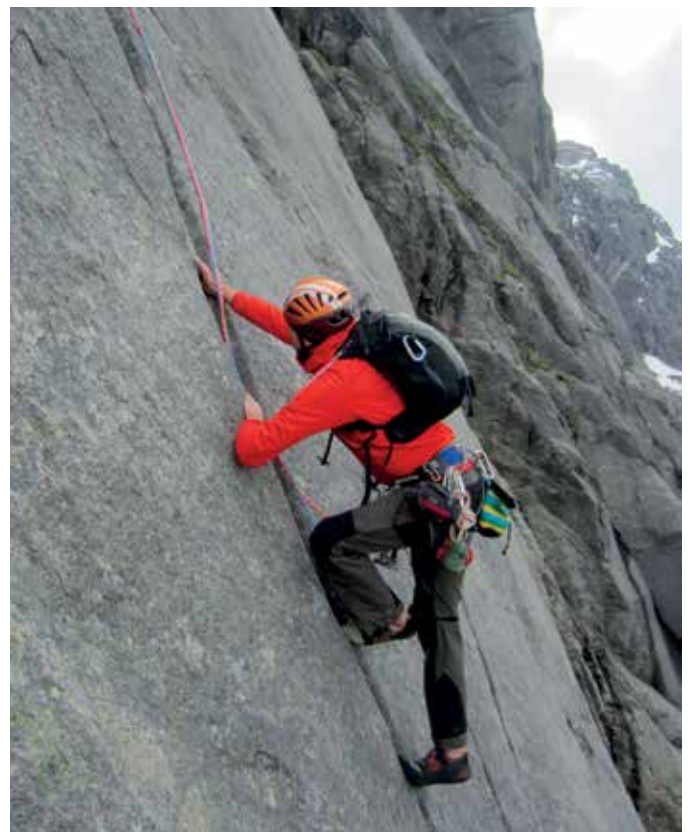
De weersvoorspelling voor die dag was maar matig en dat zouden we geweten hebben. Het zag er niet naar uit dat het droog ging blijven. Een cordée dat na ons wilde beginnen, keerde aan de voet van de wand om. Maar de aanhouder wint, ik was jarig en wilde deze route echt graag klimmen. Zowel in de tweede, de derde en de vierde touwlengte kregen we water over ons heen. Toen ik in de zesde lengte uit een klein dakje klom, zong de moeder me even in de klamschoenen. Ik zag mezelf alweer tien meter klimmen zonder iets te kunnen afzeker. Gelukkig had ik hele kleine klemblokjes bij die perfect pasten in deze fijne barst. Bovendien begon de zon opnieuw te schijnen en had ik er echt zin in. Ook de zevende touwlengte leverde enkele spannende momenten op, maar eigenlijk hou ik zo van dit gevoel: de spanning van het voorklimmen, het nadenken, de beheersing en toch een deel van je kunnen en gevoelens overlaten aan het Lot. De negende touwlengte was de laatste zesdegraads en ging van een leien dakje! Slecht drie eenvoudige touwlengtes scheidde ons nog van de top. 'Yes, we're gonna make it!'

"DIT DOE IK NIET!"

'Jawadde'... Ik had niet verwacht om in deze laatste drie 'eenvoudige' touwlengtes naar de top nog zodanig af te zien. Eerst ging het dertig meter moeilijk afzeker omhoog, waarna de

topo zei dat je "meerdere meters moet afklimmen en naar rechts traverseren." Bedoelde de topo: meerdere meters afklimmen en kort naar rechts traverseren, of kort afklimmen en dan meerdere meters traverseren? Ik besloot voor het laatste te gaan, omdat deze optie er het meest haalbare uitzag. Na enkele meters bevond ik me in een erg precare positie: als ik de volgende pas probeerde, was er geen weg terug meer. Bovendien wist ik niet wat er zich achter de hoek bevond. Vanuit deze positie zag het er als een natte strook rots uit, begroeid met mos waar smeltwater overheen stroomde. Het zag er slijmerig en allesbehalve leuk uit. Bovendien liep ik het risico om bij een val een serieuze pendelbeweging te maken en tegen de wand linksonder mij te smakken. "F*ck, f*ck, f*ck! Dit doe ik niet jongens, dit doe ik echt niet!" In een korte blik naar beneden zag ik de wand vierhonderd meter onder mij teruglopen. Zouden deze laatste meters ons nu echt tegenhouden? Ik overliep in gedachten de opties. "Heeft er iemand zin om over te nemen?" Geen antwoord. "Verdorie Arne, het is aan u..." Ik nam de tweede optie dan maar: vier meter afklimmen door een smalle barst waarbij ik tussenzekeringen moest plaatsen, vooral in functie van mijn naklimmers. Gelukkig kon ik een grote, gele camalot plaatsen in een voordien onzichtbare barst, zo kon ik toch al geen pendelbeweging meer maken. Met de moeder der wanhoop maakte ik met mijn pofbal alle voetsteunen zo zichtbaar en droog mogelijk. Het effect hiervan was vooral psychologisch, denk ik. Niet veel later hoorden mijn maten het verlossende 'relais'. Toen Sven deze passage naklom, beloofde hij plechtig al mijn biertjes voor de rest van de vakantie te betalen.

Ook al was de laatste lengte 'maar' derdegraads, ik was op. Het begon terug te regenen. Al kruipend en klimmend moest ik me een weg zoeken doorheen een modderige geul, moeilijk af te zekeren rotsen en graspollen. Maar het kon me niet meer deren. Na negen uur klimmen in de kou, stonden we op de top! Doodmoe, maar dolgelukkig. Een korte wandeling van twee uur scheidde ons nog van de auto. Eenmaal terug in ons huisje deden we ons tegoed aan veel eten, whisky en bier. Wat een verjaardag!

RUSTEN DOET ROESTEN

We voelden ons niet zo lekker en op deze regenachtige dag bezochten we dan maar het lokale klimmerscafé. Daar vermaakten we ons met lekker eten en veel te dure pinten – Sven heeft zijn woord gehouden. We lachten om een spreuk van Doug Scott: "Sports climbing is like eating at McDonalds. You know what you'll get." Ook de volgende dag regende het. We maakten een wandeling naar de top van de Glamtinden en verbaasden ons over de hoeveelheid sneeuw die er nog lag. Dat beloofde voor de beklimming van morgen!

"ECHTE VENTEN LATEN ZICH NIET TEGENHOUDEN DOOR WATER VAN VIER GRADEN!"

Vandaag stond er meer dan vijfhonderd meter vierdegrads klimmen op het programma. Toen de top van de Vagakallen uit de mist tevoorschijn kwam, benam die ons toch even de adem. Verdorie, daar lag veel sneeuw op. Hier waren we niet op voorbereid. Er werd snel beslist om de noordgraad te laten voor wat hij was en een poging te doen op de zuidgraad. In deze omstandigheden werd deze wandelroute een heuse alpiene beklimming. Zonder stijgieters en piolet moesten we ons, na een dappere strijd, driehonderd meter onder de top toch gewonnen geven. Echt jammer vonden we dat niet. Verse sneeuwvlokken, een absoluut verlaten vallei, de wilde zee... Wat een land, wat een landschap en wat een fijn Avontuur alweer. Dat avontuur kreeg nog een staartje toen ijsberen Ruben, Sven en Koen mij konden overtuigen om in een ijskoud bergmeer te duiken. Het klinkt als een cliché, maar na een duik in water van amper vier graden, voel je echt dat je leeft! Wat een prachtig einde van een klimvakantie waar ik 'maar' 23 touwlengtes klom.

EUHM, HALLO?!

De volgende dag moesten we om vier uur uit bed. Terwijl wij met z'n drieën aan de koffie zaten te slurpen, nam Sven nog snel een douche. Toen hij de badkamer uitkwam, zei hij luidop "euhm, hallo?", en wees naar buiten. Vier meter van het raam zagen we een eland voorbijkomen. Snel naar buiten met het fototoestel en om de hoek stond er zowaar nog een! De glimlach die deze week op ons gezicht stond, kon dus toch nog groter... ▲

REISPERIODE

Overduidelijk is de zomer de beste reisperiode. Van eind mei tot begin oktober is ook mogelijk, maar de Lofoten zijn zeer vatbaar voor plots opkomende regenfronten en instabiel weer. Het weer kan op elk moment van de dag omslaan en een weerbericht is vaak niet langer dan 24 uur betrouwbaar. Een groot voordeel is dat er van begin juni tot eind juli, 24 uur per dag zonticht is en je je dus geen zorgen hoeft te maken over de invallende nacht.

VERVOER

Vliegen wordt hoofdzakelijk gedaan met SAS naar Oslo, waar je overstapt op een andere vlucht. Verschillende opties zijn mogelijk, maar de prijzen kunnen zeer hard variëren en vooral zeer hard oplopen. Wij kozen voor een iets goedkopere variant en vlogen op Tromso waar we een auto huurden. Voordeel is dat je ineens mobiel bent op de eilanden zelf. Nadeel is dat er je nog een rit van zes uur te wachten staat (hoewel dat in dit landschap nauwelijks een straf te noemen is). Uiteraard kan je ook vanuit België rijden, maar dan doe je er al gauw twee à drie volle rijdagen over, weliswaar door een schitterend landschap.

ACCOMMODATIE

Je kan je trip naar de Lofoten zo goedkoop of duur maken als je zelf wilt. In Scandinavië bestaat immers het "allemansrecht", wat betekent dat wildkamperen officieel toegelaten is. Je kan dus gedurende heel je verblijf gratis overnachten. Hou er wel rekening mee dat de zon in de zomer niet ondergaat en dat dit lastig is voor lichte slapers. In goed weer lijkt deze optie schitterend, maar als er een slechtweerfront overtrekt, kun je al eens een paar dagen in een koude natte tent zitten. Wij vonden een betaalbare kamer op de 'Bobilcamping Lofoten' in Lyngvaer, waar we voor slechts 12,75 € per persoon konden overnachten, wat we ons allerminst beklaagd hebben.

MATERIAAL & MOEILIKHEIDSGRAAD

Klimmen in de Lofoten betekent "traditioneel klimmen". Niet alleen dien je volledig over je eigen materiaal te beschikken (standaard sportklimmateriaal plus een aardige hoeveelheid aan camalots en nuts) je dient ook de kennis te bezitten om hiermee aan de slag te gaan. De Lofoten zijn geen oefengebied! Dit gezegd zijnde kan je schitterende routes klimmen in elke moeilijkheidsgraad. Zelf wie niet meer klimt dan de vierde graad kan hier al aan zijn trekken komen, zolang het hoofd maar goed zit.

TOPO

De schitterende Rockfax Topo 'Lofoten Rock' is al een tijdje uitverkocht. Je kan wel een online kopie verkrijgen via de climbing shop in Henningsvaer. Zie hiervoor op www.nordnorskklattreskole.no

NUTTIGE WEBSITES

www.flysas.com

www.eng.lofoten-bobilcamping.no

www.rockfax.com/climbing-guides/all/lofoten-rock-2008

www.nordnorskklattreskole.no